

После неочекиваног пуштања хрватских генерала, из Хага је стигао нови шамар измрцвареној и пониженој Србији, и нов и страхан садистички ударац целом српском народу. Трибунал у Хагу ослободио је по други пут Рамуша Харадинаја и двојицу његових сарадника, оптужених за злочине у логору ОВК у Јабланици, и наложио да се они одмах пуне на слободу. Српске жртве су тако поново проглашене безвредним, а њихови крвници су добили судску потврду своје невиности. Рат који су водили против Срба и Србије проглашен је праведним и ослободилачким, уз образложење суда да ни у поновљеном процесу није доказано да је Харадинај одговоран за злочине у Јабланици, пошто су неки сведоци били „недоследни и непоуздани“.

Првобитном оптужницом из 2005. Харадинај, Идриз Балај и Лахи Брахимај су оптужени због злочина против човечности и кршења закона и обичаја ратовања, односно за више десетина убиства, мучења, окрутних поступања и силовања извршених у периоду март–септембар 1998. Сви су били оптужени по основу личне одговорности, не по основу командне, али је тада донета ослобађајућа пресуда за Харадинаја, пошто је већи број сведока-инсајдера, некадашњих припадника ОВК, одбио да сведочи из страха за своју безбедност. Ућуткивање и елиминација сведока били су за Харадинаја од пресудне важности, а до почетка другог суђења је убијено 19 сведока његових злочина, о чему је недавно говорио и Владимир Вукчевић, српски тужилац за ратне злочине. Он је оптужио Хашки трибунал да је „добрим делом одговоран“ за смрт тих сведока због неспособности чиновника из Хага, који су “алкаво радили свој посао”, и објаснио да је Харадинај користио методе мафије, од упозорења до убиства. То је допринело да се велики број преживелих сведока повуче у страху за сопствену безбедност, али је у данашњој изјави Фонда за хуманитарно право наведено да је прва ослобађајућа пресуда донета и због не кредибилних сведока и неверодостојних докумената, укључујући и сведоке из МУП-а Србије као и документа које је Србија доставила Хагу, што отвара и питање одговорности и надлежних органа Србије за ову пресуду. [\[1\]](#)

Једном ће се можда и знати колика је одговорност државе Србије и српског тужилаштва, који би ипак тешко, и да су на овом случају радили пуном снагом, могли да промене ову пресуду, поред толико моћника и новца који стоје иза вођа косовских Албанаца. Харадинајеву одбрану је водила адвокатска канцеларија супруге Тонија Блера, што показује да милиони дати на праву адресу имају великог ефекта, а да су актери агресије на СРЈ из 1999. остали добро повезани, и да су овом пресудом желели да заврше и оправдају агресију из 1999, а Србе и судски прогласе виновницима трагедије у бившој СФРЈ.

Ослобађајућа пресуда генералима и Харадинају потпуно је оголила сврху Трибунала у Хагу, који је сада јасно показао да је установљен да би озаконио српску кривицу у ратовима из 90-их а Србе ставио у статус нације-парије. И хашки суд и велики део тзв. међународне заједнице открили су своје право лице, које више ништа не може да сакрије, а и овом пресудом Србији је јасно поручено да своју намењену судбину ништа не може да промени. С обзиром на то, несхватљива су реаговања из Србије, која као да потврђују да је и нова влада, као и претходна, потпуно помирена са статусом губитника, а да јој је једини циљ да вољу победника спроведе са што мање штете и отпора, а анестезираном народу мазохизам представи као једини начин опстанка у садистичком међународном поретку.

На тој линији је трагикомична изјава ш [ефа српске дипломатије Ивана Мркић](#) а, који је, уочи изрицања пресуде Харадинају, у разговору са генералним секретаром УН Бан

Кимуном рекао да би Србија, ако се понови још једна пресуда као што је била она изречена хрватским генералима, „стварно требало да се запита да ли је претеривала у сарадњи са Трибуналом“. Председник Томислав Николић је издао још једно немушто саопштење, док је премијер Ивица Дачић најавио да ће Србија, упркос ослобађајућој пресуди, наставити преговоре са Приштином, јер је то, како је рекао у њеном интересу – иако ће за столом имати не Хашима Тачија, већ управо Рамуша Харадинаја.

Пресуда Харадинају затворила је тако не само питање објективности Хашког трибунала и тзв. међународне заједнице, већ је и затворила круг који је Србија прошла од 5. октобра до данас. Круг који је почео неоснованим надама у европску будућност, завршен је тријумфом недићевске филозофије и пузањем и улагивањем најгорим непријатељима Србије, од САД до Албанаца, којима је чак истолерисано и националистичко оргијање поводом Дана заставе и у самој Србији. Недић је за своју колаборацију могао бар дати озбиљан разлог, и она је у тренуцима окупације и почетка геноцида била бар донекле разумљива. Зато грађани Србије од ове власти после свега заслужују бар објашњење – зашто се као једини одговор на брутална понижења и отворено непријатељство нуди сарадња и остатак на путу Нове Европе. Да ли смо поново толико егзистенцијално угрожени да нам се политика Милана Недића указује као једини логичан избор, или је српски народ и његове вође толико захватила патологија да више никаква објашњења не помажу, а лека за болест нема?

---

[1] <http://pescanik.net/2012/11/bez-pravde-za-zrtve/>